

Valel on lühikesed jalad

Ööbikute peres on üks teema, milles isa ja ema jäävad eriarvamusele. Ema Agnes arvab, et tubade koristamise eest pole põhjust palka maksta, isa Siim aga leiab, et see on laste jaoks suurepärase raha teenimise viis. Kui isa oli väike, sai tema ka oma isalt laitmatult puhta toa eest raha. See meeldis talle nii väga, et nüüd maksab ta Eliisele ja Margusele toa koristamise eest kummalegi kaks eurot. Ema meelest hellitab ta niimoodi lapsed ära. Tema küll puhta ja korras toa eest taskuraha ei saanud ning ometi oli tuba alati koristatud.

Emale meeldib endiselt, kui kõik on kenasti korras. Niisiis küsib ta tihtipeale Siimult: „Kallis, kas meie kodu haiseb?“

Ja Siim vastab iga kord: „Jah, mu arm, aga ainult puhtuse järele.“

Kuigi ei Eliise, Margus ega isa Siim ole just puhtuse etalonid, üritavad nad kodus korda hoida. Ema rõõmustab see väga.

Eelmisel nädalal oli neil koristuspäev. Kogu pere küüris elamist ning Margus ja Eliise teenisid taskuraha, kuigi Eliise nurises, et tal on pikkade juustega nuku ostmiseks vajalikust summast ikka veel neli eurot puudu. See oli Eliise klassis parajasti kõige populaarsem mänguasi.

Lisaks oli sõbrannadel rohkem kui üks nukk. Näiteks ta klassiõel Hanna-Martal oli viis pikkade juustega nukku.

„Emme, palun osta mulle ka pikkade juustega nukk. Palun, palun, paluuun...!“ mangus Eliise pärast õhtusööki.

„Sul on juba nukk, aga kui tahad, võid ju selle sünnipäevaks saada,“ soovitas ema, kes koristas Marguse abiga köögilauda.

„Mu sünnipäev on alles kuu aja pärast, aga ma tahan seda kohe!“ tõstis Eliise nüüd häält.

„Me ei hakka seda mingil juhul ostma. Sa võiksid järele mõelda, kas sul on seda ikka päriselt

vaja. Nagunii ilmuvad õige pea poodi uued mänguasjad, mis peavad kõigil tingimata olemas olema," seletas ema rahulikult.

„Mul PEAB see olemas olema! Ah, ma ostan selle siis ise!“ kuulutas Eliise ja lükkas oma toa ukse kinni. Ta tuhnis uuesti kõik kohad läbi, kuhu mõni sent võis peitu pugeda. Mõnikord peitis ta ka meelega euroseid münte, et need siis ära unustada ja enda röömuks hiljem üles leida. Aga seekord ei leidnud ta ühtegi münti. Isa mainis, et tuba sai eile korralikult koristatud.

Kuid voodil istudes ja peos sente kõlistades tuli Eliisel üks mõte. Peas vormus kaval plaan, kuid see nõudis venna abi. Eliise kutsus Marguse enda juurde, pani tema järelt ukse kinni, et keegi neid pealt ei kuuleks, ja sosistas: „Kas tahaksid traktori jaoks kerge vaevaga raha teenida?“

Need mõjusid nagu võlusõnad ja toimisid alati, kui tahtsid Margust midagi tegema panna.

„Jaa! Muidugi!“ hõiskas Margus ning Eliise nägi tema vaigistamisega vaeva, et keegi ei kuuleks. Veidike hiljem oligi plaani esimene pool ellu viidud: Eliise ja Marguse tuba nägi välja, nagu oleks sealt orkaan üle käinud. Kõikjal vedelesid mänguasjad, raamatud olid põrandal laiali ja sokid igaüks eri nurgas. Emale poleks see vaatepilt sugugi meeldinud, aga plaan nägi ette, et tuppa kutsutakse isa.

„Isa, tule korraks siia!“ hõikaskid vend ja õde kooris.

Isa ei suutnud oma silmi uskuda, kui segadust nägi, kuid Eliise rahustas teda rutuga: „Issi, meil oli lihtsalt nii lõbus mäng, aga me koristame kõik ise ära.“

„Hakake parem tööga pihta, sest see võtab teil jupp aega,“ ütles isa, kes oli ikka veel segadusest rabatud.

„Ja sina ära unusta meile kummalegi kaks eurot maksta, eks?“ nõudis salaplaani autor.

„Olgu pealegi,“ pomises isa ja väljus toast.

Tunni aja pärast oli tuba korras nagu ennegi ning Eliisel tuli unistuse täitumiseks ainult üks kord veel tuba koristada. See plaan kukkus neil nii vahvasti välja, et õde-venda kavatsesid seda juba korrata. Homme ja iga päev, kuni Eliise ei osta mitte ainult ühe, vaid kolm igatsetud nukku.

Järgmisel õhtul, kui vanemad töölt ning lapsed lasteaiast ja koolist koju jõudsid, kutsus Eliise

Marguse mängima. Tuba läks veel rohkem segamini kui eelmisel päeval. Nüüd rippusid riided lambivarjudel, kõik mänguasjad olid voodisse kuhjatud, raamaturiiulis laiutas tühjus ja üle kogu toa olid pillutud mänguklotsid.

„Isa, tule vaata!“ hüüdsid Margus ja Eliise.

Aga seekord tuli isaga koos kaasa ka ema. Lapsed nägid vanemate pilgust, et ega toas valitsev segadus neile meeldi, kuid Eliise teadis, mida teha – sama mis eile.

„Me lihtsalt mängisime, aga koristame kohe ära! Issi, kas annad meile siis kaks eurot?“ Isa ei vastanud. Sel hetkel taipas ta, et lastele koristamise eest maksmine oli suur viga, ja sai pahaseks. Kuigi talle oli antud lapsena koristamise eest taskuraha, polnud talle kordagi mõttesegi tulnud vanemaid niimoodi petta. Nähes oma pahast isa ja pettunud ema, taipas Eliise, kui halvasti ta oli käitunud, ja ta silmad valgusid kurbusepisaraid täis. Kui tema kõrval seisev Marguski aru sai, et õe plaan kukkus läbi, puhkes ta nutma.

Ema jäi lastetuppa ning hoidis oma tundeid vaos, sest teadis, et olukorrast saab kogu perele paras õppetund. Ta aitas lastel toa korda teha ja pakkus siis välja, et nad läheksid isaga rääkima.

„Palun väga vabandust, et me vennaga pahandust tegime. Ma tahtsin lihtsalt nuku jaoks raha rutem kokku saada ja ta aitas mind...“ seletas Eliise enda õigustuseks isa ees, kes luges oma lemmikluuletaja luulekogu, et paha tuju peletada.

„Me ei taha, et sa oleksid vihane või kurb, nii et tõime eile ja üleile teenitud raha. Tahame selle sulle tagasi anda ja öelda, et palume väga vabandust!“

Isa ei pidanud kunagi pikka viha. Ta kallistas lapsi ja ülejäänud õhtul arutasid nad isekeskis sellistel teemadel nagu usaldus, valetamine, uued kodu korras hoidmise reeglid ja teenimisvõimalused.

Pärast seda ei saanud Eliise ega Margus enam toa koristamise eest taskuraha. Ema ei saanud isa peale enam sel teemal pahaseks. Ning Eliise õppis ära, mida tähendab vanaisa lemmikütlus „valel on lühikesed jalad“.